

Når Ulvekongen hyler, bryder helvede løs

Af: Janus Neumann

I Søren Jessens seneste grafiske roman får vi serveret et oplagt hovedværk til udskolingen, hvor fortælling, illustrationer og intertekstualitet smelter sammen i en kontant fortælling om håbløshed, vold, hærværk og ungdomstrængsler.

"Ulvekongen" begynder i medias res til havefest, hvor drengen Max ufrivilligt er havnet som gæst til sin fars 50-års fødselsdag. Hurtigt går det op for læseren, at Max' familie er alt andet end funktionel, og at der hviler et tungt pres på Max om at bryde en tung social arv og blive til noget. En i forvejen uklar ambition, for hvad bliver man, hvis man ikke bliver til noget?

Det hænder for Max, at hans far kommer og klapper ham på kinden. Når Max skal tage sig sammen i skolen, klapper han en anelse hårdere. Så ved Max, at faren mener, hvad han siger. Max oplever at blive ydmyget til fødselsdagen, fordi han ikke er student, og han flygter ud til en gammel bunker, hvor han mødes med en lille flok kammerater, når der skal drikkes og høres dødsmetal.

Men flokken hungre efter mere, og som ulve snuser de ud i natten efter ofre, der kan stille deres sult. Om det er tilfældigt forbigående familiefædre eller lokale junkier, betyder ingenting. De kommer ned at ligge, inden flokken vender tilbage til hulen i bunkeren.

Men efterhånden tager tingene overhånd, og volden bliver for meningsløs. Flokken begynder at gå i opløsning, og Max ser hele sin verden styrte sammen. Nedturen kulminerer, da hans forældre opdager, at han snyder i skolen, og han gennemtæskes af faren.

Der er dog et lys i det ellers uigennemtrængelige mørke: Max' kusine Lilja, der til Max' store overraskelse spiller det samme computerspil som ham selv og i øvrigt spiller fodbold på landsholdsniveau. Selvom Max hader fodbold, synes han alligevel, det er ret sejt, og Lilja tænder noget i ham, som han ikke kan

forklare.

Da der er tale om en grafisk roman, bliver Søren Jessens egen billedside et bærende element i bogen. Jessens streg er voldsom og letgenkendelig, og den passer perfekt til protagonisten Max, der er en tikkende bombe. En utilpasset ung mand, der er vokset op med vold, og som nu selv uddeler tæsk i mørket. Max er helt klar over, at han ikke lever op til sine forældres forventninger, og hans indre raseri kommer flere steder til udtryk, når han i overført betydning bliver til ulven, der styrkes af flokkens sammenhold, men med tiden bliver mere og mere ensom. Selv ulve kan få nok af blodrus.

Søren Jessen giver sin historie den fornødne kraft gennem illustrationerne, der viser, hvordan Ulvekongen tager over, når omverdenen kommer for tæt på, og ulven trænges op i en krog.

Bogen er skrevet i direkte sammenhæng med "Vildnis og tropehjem" fra 2018, og det er de samme personer, der optræder i historien. Vi ser blot samme historie fra flere vinkler, og der er noget herligt 90'er-præget tarantinosk over denne stadig anderledes tilgang til fortællingen. Derfor er det også oplagt at læse begge bøger. "Ulvekongen" kan dog sagtens læses særskilt, hvis tiden ikke tillader læsning af begge værker. Jeg vil antage, at vælger man at læse begge bøger, kan de betragtes som to separate hovedværker.

Med "Ulvekongen" har Søren Jessen skrevet en historie, der vil fange en stor gruppe af de ældste elever, og i en tid, hvor mange unge oplever præstationskulturens pres udefra, vil både drenge og piger kunne genkende Max' følelse af utilstrækkelighed og den afmagt, dette nødvendigvis må medføre.

Det kommer ikke bag på nogen, at Søren Jessen kan skrive og illustrere for unge. Det viser han igen her, og "Ulvekongen" har tilmed den store fordel, at den vil virke overkommelig for børn i målgruppen. Det er muligt at låne bogen på eReolen, hvilket gør den let tilgængelig, hvilket i øvrigt også gør sig gældende for "Vildnis og tropehjem".

Smak for skillingen!

Fakta

Titel
Ulvekongen

Forfatter
Søren Jessen

Illustrator
Søren Jessen

Pris
250

Sider
128

Forlag
Gyldendal